

Sygn. akt IV Ua 43/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Żywicka (spr.)

Sędziowie: SO Bożena Czarnota

SO Tomasz Koronowski

Protokolant : st. sekr. sądowy Łukasz Szramke

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2016r. w Elblągu

na rozprawie sprawy z odwołania J. R.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 6 października 2015r. nr (...).2015

o wydanie karty parkingowej

na skutek apelacji wniesionej przez skarżącego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia **19 lipca 2016r.**, sygn. akt **IVU 800/15**

oddala apelację.

SSO Tomasz Koronowski	SSO Renata Żywicka	SSO Bożena Czarnota
-----------------------	--------------------	---------------------

Sygn. akt IV Ua 43/16

UZASADNIENIE

Skarżący J. R. wniósł do Sądu Rejonowego w Elblągu odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 6 października 2015 r. nr (...).2015, w którym żądał zmiany zaskarżonego orzeczenia i wskazania, że spełnia przesłanki określone w przepisie art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Uzasadniając żądanie wskazał, że ma wiele schorzeń i liczył na to, że będzie mógł korzystać z parkingu dla osób niepełnosprawnych.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że na posiedzeniu składu orzekającego po zapoznaniu się z ogółem dokumentacji medycznej zebranej w sprawie oraz przeprowadzeniu bezpośredniego badania lekarskiego i wywiadu

specjalisty, uchylił w całości zaskarżone orzeczenie organu I instancji i zaliczył skarżącego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na czas określony. W ocenie organu odwoławczego osoba zainteresowana ma naruszoną sprawność organizmu i wymaga okresowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, co w świetle art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (j. t. Dz. U. z 2011 r. Nr 127, póź. 721, z późn. zm.) kwalifikuje go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, jednocześnie w ocenie pozwanego skarżący nie spełnia przesłanek określonych w przepisie art. 8 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem z dnia 19.07.2016r. w sprawie IV U 800/15 Sąd Rejonowy w Elblągu oddalił odwołanie wnioskodawcy od powyższego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach i wnioskach:

J. R. jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z powodu schorzenia o symbolu 05-R oraz 11-I.

U skarżącego rozpoznano reumatoidalne zapalenie stawów w okresie remisji, duszność, chorobę zwyrodnieniową stawów i kręgosłupa. Skarżący nie ma znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się. Ubezpieczony nie spełnia przesłanek określonych w przepisie art. 8 ust. 3a pkt ustawy z dnia 20 czerwca Prawo o ruchu drogowym.

W ocenie Sądu Rejonowego odwołanie J. R. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych opierał się przede wszystkim na opiniach biegłych sądowych ortopedy R. K., pulmonologa (...) I. oraz reumatologa A. S., a także na dokumentacji medycznej skarżącego dołączonej do akt sprawy.

Sąd I instancji dał wiarę tym opiniom oraz dokumentom, których żadna ze stron w toku postępowania nie kwestionowała. Opinie zostały sporządzone przez osoby posiadające profesjonalną wiedzę z przedmiotu, w ramach których zostały zlecone, nadto wydane zostały zgodnie z aktualnymi zasadami nauki i doświadczenia w powyższym zakresie. Są one ponadto logiczne i spójne wewnętrznie oraz odnoszą się do materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią przepisu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127 poz. 721 z późn. zm.) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Z kolei do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Są to definicje ustawowe stanowiące źródło oceny stanu zdrowia ubezpieczonego w świetle oceny stopnia jego niepełnosprawności. Jak widać w obu przypadkach podstawową przesłanką jest niezdolność do pracy, albo zdolność do jej świadczenia jedynie w zakładach pracy chronionej, przy czym kluczową różnicą w odniesieniu do znacznego stopnia niepełnosprawności jest konieczność stwierdzenia, że osoba niepełnosprawna wymaga, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji

W związku ze zmianą z dniem 1 lipca 2014 r. przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym poprzez dodanie do ustawy przepisu art. 8 ust. 3a pkt 1 spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku osób zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności (bez względu na symbol przyczyny) bądź umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (z symbolem niepełnosprawności 04-O, 05-R, 10-N), mających znacznie ograniczone możliwości poruszania się.

W ocenie Sądu I instancji biegli chirurg ortopeda, pulmonolog oraz reumatolog w sposób wyczerpujący uzasadnili swoje stanowisko, szczegółowo opisując skąd wywodzi się ich ocena. Wskazali przy tym, że stan zdrowia skarżącego

w sferze narządu ruchu nie uzasadnia przyjęcia, że skarżący jest osobą mającą znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii w określonym przez Sąd terminie.

Sąd Rejonowy zauważył, że ewentualne niezadowolenie strony z opinii biegłych nie uzasadnia dyskwalifikacji tej opinii, a tym bardziej powołania nowego ich zespołu. Powyższe nie stanowi też przyczyny wezwania biegłego na rozprawę w celu złożenia opinii ustnej uzupełniającej. Nie można przyjąć, że Sąd jest zobowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych, czy też instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna. W świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wtedy gdy złożona opinia zawiera istotne braki, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r. II CR 817/73, Lex nr 7404, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r. II CR 562/74 Lex 7607, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 1998 r., II UKN 220/98 OSNAP 1999/18/597). Sąd orzekający w pełni te poglądy podziela, uznając, że w niniejszej sprawie istotne dla sprawy okoliczności zostały wyjaśnione na podstawie opinii pisemnych wymienionych wyżej biegłych.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie skarżącego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł skarżący J. R., zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie mu prawa do karty parkingowej. W uzasadnieniu podniósł, że w jego ocenie schorzenia jakie posiada uzasadniają przyznanie mu karty parkingowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Istota niniejszej sprawy sprowadzała się do ustalenia czy wnioskodawca, jako osoba niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym posiada prawo do karty parkingowej w rozumieniu przepisu art. 8 ustęp 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137 j.t.).

W świetle cytowanego wyżej przepisu art. 8 ustawy Prawo o ruchu drogowym: 1. Osoba niepełnosprawna legitymująca się kartą parkingową kierująca pojazdem samochodowym oznaczonym tą kartą, może nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami o których mowa w art. 7 ust. 2.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do:

- 1)kierującego pojazdem, który przewozi osobę niepełnosprawną legitymującą się kartą parkingową;
- 2)kierującego pojazdem należącym do placówki, o której mowa w ust. 3a pkt 3, przewożącego osobę mającą znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, pozostającą pod opieką takiej placówki.

3. Kartę parkingową umieszcza się za przednią szybą pojazdu samochodowego, a jeśli pojazd nie posiada przedniej szyby - w widocznym miejscu w przedniej części pojazdu, w sposób eksponujący widoczne zabezpieczenia karty oraz umożliwiające odczytanie jej numeru i daty ważności.

3a. Kartę parkingową wydaje się:

- 1)osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 2)osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;

3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W ocenie Sądu Okręgowego ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie były prawidłowe.

W świetle opinii biegłego ortopedy R. K. wnioskodawca cierpi na reumatoidalne zapalenie stawów w okresie remisji. W ocenie biegłego stan zdrowia wnioskodawcy nie uzasadnia przyjęcia, iż wnioskodawca ma znaczne ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się. Z dokładnego badania przedmiotowego przeprowadzonego przez biegłego w dniu 15.02.2016r. wynikało, że ubezpieczony przyszedł na badanie samodzielnie bez zaopatrzenia ortopedycznego. Do szpitala przyjechał kierując samochodem. Odnośnie narządu ruchu biegły wskazał, że zarówno kręgosłup szyjny, jak i piersiowo-lędźwiowy posiada dość dobrą ruchomość, brak jest obecności wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych. Również kończyny dolne posiadają pełny zakres ruchu w stawie biodrowym. Stawy kolanowe są suche, stabilne, z pełnym zakresem ruchu zgięcia i wyprostu.

Podobnie biegły z zakresu pulmonologii, po rozpoznaniu duszności w wywiadzie uznał, iż stan zaawansowania tego schorzenia nie powoduje konieczności stałej lub długotrwałej całkowitej opieki lub pomocy innej osoby. W ocenie biegłego skarżący nie spełnia przesłanek do wydania mu karty parkingowej.

Z kolei biegła reumatolog rozpoznała u wnioskodawcy reumatoidalne zapalenie stawów i chorobę zwyrodnieniową stawów oraz kręgosłupa. Biegła wskazała, że wnioskodawca posiada prawidłową sprawność manualną rąk, porusza się sprawnie i samodzielnie. Również czynności samoobsługowe wykonuje sprawnie. Co za tym idzie skarżący nie ma znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

Zważyć przy tym należy, że żadna ze stron nie zakwestionowała opinii biegłych w zakreślonym przez Sąd Rejonowy terminie, co pozwala na konkluzję, że strony nie posiadały żadnych uwag co do ich fachowości i rzetelności. Zdaniem Sądu Okręgowego znaczne ograniczenie możliwości samodzielnego poruszania się nie znajduje potwierdzenia w badaniu przedmiotowym, jak też w obiektywnych badaniach dodatkowych złożonych przez ubezpieczonego do akt.

Trafnie Sąd Rejonowy uznał powyższe opinie biegłych za logiczne, spójne i nie nasuwające wątpliwości co do ich fachowości, rzetelności i bezstronności.

Opinie powołanych w sprawie biegłych w sposób pełny i jasny dawały obraz obecnego stanu zdrowia skarżącego. W sytuacji gdy Sąd Rejonowy uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego orzekania, nie było już potrzeby ponowienia dowodu z opinii biegłych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 869; z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997 nr 23, poz. 476; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998 nr 3, poz. 100; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 408). Potrzeba powołania innego biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Zważyć należy, iż dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter. Wyraża się on w tym, że korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiedzy specjalnej. W myśl zaś art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z kolejnych biegłych, gdy opinia złożona w sprawie zawiera istotne braki, względnie też, gdy nie wyjaśnia wszystkich istotnych okoliczności, a taka sytuacja, zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zaistniała.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom apelującego, w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez ten Sąd ocena materiału dowodowego jest logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w pełni podziela również ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie.

Biorąc powyższe względy pod uwagę na zasadzie art. 385 k.p.c. Sąd oddalił apelację ubezpieczonego jako bezzasadną.

/SSO/ T. K. /SSO/ R. Ž. /SSO/ B. C.